

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Magdalena Gałkowska

Ławnicy: Bogusław Pawłowski, Adam Mierziński

Protokolant st.sekr.sąd. Katarzyna Jankowska

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2020 r. w Puławach

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę

1. Oddała powództwo;
2. Nakazuje wypłacić r.pr.I. M. ustanowionej z urzędu z sum budżetowych Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Puławach) kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) powiększoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
3. Nie obciąża powódki kosztami procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 stycznia 2020r. powódka K. G. wnosila o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Sp. z o.o. w K. odszkodowania w wysokości 6.000,00 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie z nią umowy o pracę za wypowiedzeniem; na rozprawie w dniu 3 grudnia 2020r. pełnomocnik powódki, podtrzymując powództwo o zasądzenie na rzecz powódki odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie powódce umowy o pracę wskazała, że kwota tego odszkodowania - 6.000,00 zł odpowiada wysokości kwoty odpraw przyznanych innym pracownikom T. oraz wnosila o przywrócenie powódce terminu do wniesienia odwołania do sądu od decyzji pracodawcy o rozwiązaniu z nią umowy o pracę.

Pozwany (...) Sp. z o.o. w K. powództwa nie uznał i wnosil o jego oddalenie, podnosząc przede wszystkim, iż powództwo zostało wniesione z naruszeniem 21 dniowego zawitego terminu określonego w art. 264 §1 kp.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka K. G. zatrudniona była w pozwanym (...) Sp. z o.o. w K. Hipermarket P. od dnia 2 września 2009r., ostatnio jako doradca klienta (akta osobowe).

W dniu 24 września 2019r. pozwany pracodawca złożył wobec powódki oświadczenie woli o rozwiązaniu z nią stosunku pracy z zachowaniem okresu 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia, a jako przyczynę tej decyzji podał - niespełnianie oczekiwań pracodawcy poprzez niesumienne i niestaranne wykonywanie powierzonych obowiązków pracowniczych, w szczególności poprzez: brak poprawy wyników pracy, brak dbałości o mienie pracodawcy, brak staranności i dokładności w wykonywanej pracy, nieprzestrzeganie ustalonego w zakładzie pracy porządku oraz zasad zawartych w wewnętrznych procedurach (akta osobowe). W piśmie tym podana została informacja, że w terminie 21 dni od dnia doręczenia pisma, przysługuje powódce prawo wniesienia odwołania do Sądu Rejonowego w Puławach IV Wydział Pracy (pismo k.34-35, akta osobowe).

W okresie wypowiedzenia, aż do 19 grudnia 2019r., powódka świadczyła pracę (akta osobowe).

Stosunek pracy łączący strony rozwiązał się z dniem 31 grudnia 2019r. i powódka otrzymała świadectwo pracy (akta osobowe).

Wynagrodzenie powódki stanowiło kwotę 2.219,54 zł (k.59).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, a wskazane wyżej, których prawdziwość czy autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 264 § 1 kp, odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 21 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę. Wniesienie powództwa z żądaniem uznania zasadności roszczenia po upływie terminu do zaskarżenia czynności prawnej pracodawcy rozwiązującej stosunek pracy skutkuje jego oddaleniem, chyba że sąd – na podstawie art. 265 kp – przywróci powodowi termin do dochodzenia roszczenia (uchwała SN z 14.3.1986 r. w sprawie III PZP 8/86). W razie wniesienia powództwa z przekroczeniem jednego z terminów wymienionych w art. 264 kp, sąd w pierwszej kolejności bada okoliczności przekroczenia terminu, a jeżeli uzna, iż wniosek o przywrócenie terminu jest bezzasadny, nie podejmuje żadnych czynności związanych ze sprawdzeniem zasadności roszczenia. Nie przeprowadza zatem postępowania dowodowego dotyczącego dochodzonego roszczenia. W orzecznictwie SN przyjmuje się, że sąd, oddalając powództwo na podstawie przekroczenia terminu z art. 264 KP, rozpoznaje sprawę merytorycznie, aczkolwiek nie jest to rozpoznanie istoty sporu, jakim jest ocena zasadności i zgodności z prawem czynności prawnej pracodawcy zmierzającej do rozwiązania umowy.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że pozwany pracodawca złożył wobec powódki jednostronne oświadczenie woli o wypowiedzeniu jej umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia w dniu 24 września 2019r, a powódka tego dnia została zapoznana z treścią tego oświadczenia woli i osobiście odebrała pismo zawierające to oświadczenie woli. Zgodnie z art.61§1 kc w zw. z art. 300kp, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy do niej doszło w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią, a więc dzień 24 września 2019r. był dniem, w którym powódka zapoznała się z treścią oświadczenia woli pracodawcy o rozwiązaniu z nią stosunku pracy i od tego momentu swobodnie dysponowała tym dokumentem. Tym samym uznać należy, iż już od następnego dnia po otrzymaniu przez powódkę tego oświadczenia woli pracodawcy, rozpoczął bieg termin przewidziany przez ustawodawcę do odwołania się do sądu przez pracownika od dokonanego przez pracodawcę rozwiązania umowy o pracę. Pozwany pracodawca w piśmie rozwiązującym z powódką stosunek pracy zawarł stosowne prawidłowe pouczenie, określające iż od tej decyzji pozwanego powódka może odwołać się w terminie 21 dni od dnia doręczenia pisma do sądu.

Zatem termin do wniesienia przez powódkę odwołania od decyzji pracodawcy o rozwiązaniu z nią umowy o pracę upływał w dniu 15 października 2019r. Tymczasem powódka złożyła do sądu pozew kwestionujący zasadność dokonanego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia dopiero w dniu 8 stycznia 2020r., a więc znacznie po upływie terminu wskazanego w art. 264 § 1 kp.

Zgodnie z art. 265 kp, jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w art. 264 kp, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu, przy czym wniosek o przywrócenie terminu powinien być wniesiony do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku takim należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu. Warunkiem pozytywnego rozstrzygnięcia o przywróceniu terminu jest bowiem jego uchybienie bez winy pracownika, przy czym oczywiste jest, iż w tym zakresie ciężar dowodzenia, zgodnie z art. 6 kc spoczywa na pracowniku. Innymi słowy, to pracownik musi wykazać, iż niedokonanie zawarowanej terminem czynności prawnej było wynikiem uchybień za które nie ponosi on winy, przy czym może to być zarówno postać winy umyślnej, jak i nieumyślnej, a skoro tak – to nawet opieszałość strony bądź jej lekkie niedbalstwo mogą być traktowane jako przejaw jej winy (np. wyrok SN z 10.1.2002 r. w sprawie I PKN 798/00). Brak winy pracownika w przekroczeniu terminów z art. 264 kp należy analizować w płaszczyźnie jego subiektywnej oceny stanu rzeczy, zwłaszcza z uwzględnieniem stopnia jego wykształcenia i posiadanej wiedzy prawniczej (np. wyrok SN z 21.2.2002 r. w sprawie I PKN 903/00) oraz doświadczenia życiowego, a także z uwzględnieniem obiektywnego miernika staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy, w sytuacji gdy przekroczenie uchybionego terminu jest niewielkie (np. wyrok SN z 9.3.2011 r. w sprawie II PK 225/10; wyrok SN z 12.1.2011 r. w sprawie II PK 186/10; wyrok SN z 2.4.2008 r. w sprawie II PK 274/07, wyrok SN z dnia 17 listopada 1998 r. w sprawie I PKN 440/98). Znaczne przekroczenie terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę mogą usprawiedliwiać tylko szczególne okoliczności trwające przez cały czas opóźnienia (np. wyrok SN z 18.5.2010 r. w sprawie I PK 15/10; wyrok SN z 16.10.2008 r. w sprawie III PK 27/08). Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że za okoliczności wyłączające winę pracownika w uchybieniu terminu z art. 264 kp mogą zostać uznane: choroba (np. wyrok SN z 7.8.2002 r. w sprawie I PKN 480/01 oraz wyrok SN z 25.8.1998 r. w sprawie I PKN 270/98), wprowadzenie pracownika przez pracodawcę w błąd co do rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę (np. wyrok SN z 30.5.2001 r. w sprawie I PKN 415/00).

Sąd rozpoznający wniosek powódki o przywrócenie jej terminu do wniesienia odwołania od przedmiotowej decyzji pracodawcy o rozwiązaniu z nią umowy o pracę podziela wskazane wyżej orzecznictwo Sądu Najwyższego i przenosząc je na realia przedmiotowej sprawy uznać należy, że - w ocenie sądu, nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające przywrócenie powódce uchybionego terminu. Powódka składając pozew do sądu o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie jej umowy o pracę nie złożyła wprost wraz tym pozvem wniosku o przywrócenie jej terminu do wniesienia odwołania od przedmiotowej decyzji pracodawcy. Jednakże w orzecznictwie przyjmuje się, iż samo wniesienie pozwu z jednym z żądań związanych z wypowiedzeniem umowy o pracę po upływie terminu należy traktować jako złożenie w sposób domniemany wniosku o przywrócenie terminu i od pracownika wnoszącego o przywrócenie terminu do odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę nie należy wymagać, aby oprócz pozwu zawierającego odwołanie od wypowiedzenia umowy kierował do sądu pracy odrębny wniosek w przedmiocie przywrócenia mu terminu do złożenia pozwu wraz z jego uzasadnieniem. Tym niemniej uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających przywrócenie terminu do wniesienia powództwa do sądu pracy, nie zwalnia strony od obowiązku udowodnienia istnienia tych okoliczności w toku procesu z zastosowaniem normalnych reguł procesowych (wyr. SN z 9.3.2011 r. w sprawie II PK 225/10).

Powódka w toku niniejszego postępowania nie wskazała tak naprawdę przyczyn wniesienia pozwu z opóźnieniem; wręcz podawała, że choć nie zgadzała się z przyczynami wypowiedzenia jej umowy o pracę, to nie miała zamiaru wnieść odwołania do sądu, tylko uczyniła to za namową innej pracownicy T.. Zatem powódka absolutnie nie wykazała i nawet tego nie próbowała zrobić, iż powódka bez swojej winy uchybiła terminowi określonymu w art 264 §1 kp.

Jak już wyżej podniesiono, terminy z art. 264 k.p. są terminami prawa materialnego, a tym samym sąd oddala powództwo, jeżeli pozew został wniesiony po upływie terminów określonych w art. 264 k.p., których nie przywrócono.

Niezachowanie zaś przez pracownika terminu do zaskarżenia decyzji pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę wyłącza potrzebę rozważania zasadności i legalności przyczyn tej decyzji pracodawcy. Sąd wprawdzie dopuścił wnioski dowodowe i zebrał dowody na okoliczności zasadności lub jej braku podjęcia przez pozwanego pracodawcę przedmiotowej decyzji wobec powódki, ale nie oceniał tych dowodów, a w konsekwencji nie badał istnienia

przyczyny podawanej w treści oświadczenia woli pozwanego. Zatem zeznania świadków : K. W. (zeznania na piśmie k.85-82,125-126) P. B. (zeznania na piśmie k.93-102, P. W. (zeznania na piśmie k.104-112) nie zostały poddane analizie przez sąd.

Reasumując, uznać należy, iż wobec wniesienia przez powódkę odwołania od decyzji pracodawcy o wypowiedzeniu jej umowy o pracę po upływie terminu z art. 264 § 1 kp, przy braku przesłanek warunkujących możliwość przywrócenia uchylonego terminu, to roszczenie powódki o zasądzenie odszkodowania za niezgodne z prawem i nieuzasadnione rozwiązanie stosunku pracy należało oddalić.

W tym stanie rzeczy i na podstawie art. 264 § 1 kp sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach sąd orzekł w oparciu o art. 102 kpc, który to przepis stanowi, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych, sąd może nie obciążać w ogóle strony przegrywającej kosztami procesu. Zdaniem sądu, taka sytuacja tu właśnie zaistniała. Sytuacja finansowa powódki wobec tego, że stosunek pracy łączący ją z pozwanym rozwiązał się, na pewno pogorszyła się, a powódka decydując się na dochodzenie swoich praw na drodze sądowej, niewątpliwie była subiektywnie przekonana o zasadności swoich roszczeń.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uzasadnia §15 pkt1 i § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019r, poz. 68) .

I.